

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **Celního ředitelství Praha,** se sídlem v Praze 1, Washingtonova 7, za účasti **R. K.,** v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2006, č. j. 7 Ca 120/2005 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 10. 2006, č. j. 7 Ca 120/2005 – 41, zrušil k žalobě R. K. (dále jen „účastník“) rozhodnutí stěžovatele ze dne 23. 2. 2005, č. j. 15227/04-21, kterým bylo zamítnuto odvolání účastníka proti rozhodnutí Celního úřadu Kolín (dále jen „celní úřad“) ze dne 17. 9. 2004, č. j. 9101/04, jímž mu byla uložena podle ustanovení § 299 odst. 1 písm. a) zákona č. 13/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon“) pokuta ve výši 800 000 Kč za celní delikt ve smyslu ustanovení § 293 písm. d) citovaného zákona, jehož se dopustil tím, že mu bylo propuštěno zboží na základě nesprávných údajů. Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že aby se účastník dopustil celního deliktu v důsledku uvedení nesprávných údajů v jednotné celní deklaraci (dále jen „JCD“), muselo by být nesporně prokázáno, že dovezené zboží je skutečně tabákovým odpadem. Jelikož celní sazebník termín tabákový odpad blíže nedefinuje, celní orgány důvodně postupovaly podle vysvětlivek k Harmonizovanému systému popisu a číselného označování zboží, kde je tabákový odpad definován např. jako odpad vzniklý při manipulaci s tabákovými listy nebo z výroby tabákových výrobků (lodyhy, řapíky, žebra). Pro závěr o skutečné povaze dovezeného zboží, tj. zda se ve skutečnosti jedná o deklarovaný odřapíkovaný tabák V., flue cured nebo tabákový odpad, je však nezbytné znát, jakým způsobem toto zboží vzniklo. Technologický postup výroby je proto základním východiskem

pro definici tabákového odpadu. Pouze s odkazem na znalosti technologického postupu výroby pak lze učinit závěr o tom, zda předmětné zboží bylo tabákovým odpadem. V řízení o uložení sankce proto musel být technologický postup výroby zjišťován, hodnocen a posléze v rozhodnutí o uložení sankce i popsán. V této věci však tomu tak nebylo. Celní úřad i stěžovatel vycházely pouze ze závěru celní technické laboratoře (dále jen „CTL“), aniž by se vůbec technologickým postupem výroby dováženého zboží zabývaly, a to i přesto, že na nutnost tohoto postupu upozornila ve svém posudku samotná CTL. Závěry CTL pak nebyly s tímto technologickým postupem vůbec konfrontovány. Stěžovatel proto pominul skutečnost pro posouzení věci rozhodnou, bez jejíhož zjištění nebylo možno rozhodnout na základě úplně zjištěného skutkového stavu věci.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel má za to, že se řádně vypořádal s otázkou, z jakého důvodu bylo dovážené zboží tabákovým odpadem, resp. z jakého důvodu bylo zboží dovezené účastníkem chybně zařazeno do podpoložky 24012010. CTL totiž pro účely sazebního zařazení zboží dostatečně posoudila předmětný zkoumaný vzorek a účastníku se nepodařilo zpochybnit výsledky provedených analýz CTL Praha u dovezené suroviny. Zkoumání technologického postupu je v tomto směru druhotné a nemůže vést k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí stěžovatele. Stěžovatel proto náležitým způsobem vyjádřil pochybnosti o správnosti celního zařazení dováženého zboží a opatřil si v souladu s ustanovením § 31 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Účastník ve vyjádření ke kasační stížnosti označil tvrzení stěžovatele za irelevantní. Celní orgány obou stupňů byly povinny vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci (§ 3 odst. 4 zákona č. 71/1967, ve znění pozdějších předpisů). Ve skutečnosti však tomu tak nebylo. Argumentace stěžovatele je účelová, snižuje důkazní hodnotu technologického postupu výroby dovezené suroviny a bez potřebných souvislostí poukazuje jen na výsledky pochybně provedené analýzy vzorku dovezeného zboží v neakreditované CTL. Tato účelovost zvláště vyniká za situace, kdy zde jsou důvodné pochyby o správnosti postupu při odběru vzorku dovezeného zboží, jakož i o následné manipulaci s ním. Z těchto uvedených důvodů účastník navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V dané věci bylo předmětem řízení před městským soudem posouzení zákonnosti rozhodnutí stěžovatele, podle něhož se účastník dopustil celního deliktu, neboť porušil ustanovení § 293 písm. d) celního zákona.

Podle ustanovení § 298 odst. 1 celního zákona se celního deliktu dopustí právnická osoba, která porušila nebo ohrozila zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293. Podle odst. 2 citovaného ustanovení se pro účely uvedené v ustanovení této hlavy za právnickou osobu považuje i fyzická osoba – podnikatel.

Podle ustanovení § 293 písm. d) citovaného zákona celní předpisy poruší ten, kdo způsobí, že mu bylo zboží propuštěno na základě nepravdivých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů.

Lze tedy dojít k závěru, že podle citovaných ustanovení celního zákona k naplnění zákonných znaků deliktu postačí, aby účastník jako nositel deliktní způsobilosti uvedl při propuštění zboží v JCD nesprávné nebo nepravdivé údaje, čímž způsobí, že bude vyměřen celní dluh v nesprávně nižší výši. Aby bylo možno v předmětné věci učinit jednoznačný závěr, že se účastník dopustil celního deliktu, za který mu byla uložena pokuta, muselo by být bez jakýchkoliv pochyb prokázáno, že mu bylo propuštěno zboží na základě v JCD uvedených nesprávných údajů a že právě v důsledku těchto nesprávných údajů byl původní celní dluh vyčíslen v nesprávné výši. I v oblasti správního trestání také platí princip presumpce neviny a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného (srov. nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, www.judikatura.cz).

Mezi účastníky řízení před městským soudem nebylo sporu o tom, že účastníku podle JCD č. 11703103-05578-9 ze dne 17. 12. 2003 bylo propuštěno zboží v celkovém množství 14 850 kg a že toto zboží bylo v tomto JCD účastníkem označeno na ř. 33 jako podpoložka 24012010 a na ř. 31 bylo specifikováno jako Tabák odřapíkovaný typu V. flue curred. Stejně tak nebylo sporu o to, že vzorek ze dne 17. 12. 2003, č. 1703-03-12-004 byl odebrán právě z uvedeného zboží. Sporným však bylo zařazení tohoto zboží do příslušné podpoložky celního sazebníku. Účastník toto zboží v JCD zařadil do podpoložky 24012010 a celní úřad, jakož i stěžovatel, zboží naopak zařadil do podpoložky 24013000 jako tabákový odpad. Z důvodu rozdílného zařazení zboží do příslušné podpoložky pak stěžovatel dospěl k závěru, že účastník v JCD uvedl nesprávné údaje, čímž naplnil skutkovou podstatu celního deliktu podle ustanovení § 293 písm. d) celního zákona.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí stěžovatele vyplývá, že jak celní úřad, tak i stěžovatel, při zařazení dovezeného zboží do podpoložky primárně vycházel z posudku CTL Praha (odborný posudek ze dne 12. 2. 2004, zn. PH2098V/03). Městský soud v předmětné věci pak dospěl k závěru, že stěžovatel pochybil při zjišťování objektivní stránky deliktu jako znaku celního deliktu, když bez dalšího vycházel pouze z posudku CTL a nereflektoval technologický postup výroby, přičemž posouzení technologického postupu výroby dováženého zboží je nezbytným předpokladem pro posouzení otázky, zda je skutečně tabákovým odpadem.

Nejvyšší správní soud má za to, že takto vyslovený závěr městského soudu má oporu ve spise a je v souladu se zákonem. Stěžovatel pochybil, když při svém závěru o nesprávném zatřídění zboží vycházel pouze z posudku CTL, aniž se vůbec zabýval technologickým postupem výroby dováženého zboží. Pro posouzení, zda došlo k celnímu deliktu či nikoliv, je rozhodné určit, zda předmětné zboží dovezené účastníkem mu bylo propuštěno na základě nesprávného údaje o jeho zařazení do příslušné podpoložky celního sazebníku, resp. bylo třeba posoudit, zda toto zboží je či není tabákovým odpadem. V příloze k nařízení vlády č. 534/2002 Sb. je tabákový odpad zařazen do podpoložky 24013000, a to aniž by byl blíže specifikován. Podle vysvětlivek k Harmonizovanému systému popisu a číselného označování zboží, je tabákový odpad definován např. jako odpad vzniklý při manipulaci s tabákovými listy nebo z výroby tabákových listů (lodyhy, řapíky, žebra). Pro závěr o charakteru dováženého zboží je proto třeba, jak důvodně uvedl městský soud, a jak již i dříve zmínila ve svém posudku samotná CTL, zcela nezbytné znát, jakým způsobem dovážené zboží vzniklo. Z tohoto důvodu je proto třeba za účelem jednoznačného a nepochybného závěru o skutečném charakteru dovezeného zboží zjistit a vyhodnotit technologický postup výroby dovezeného zboží. Ani stěžovatel, ani celní úřad i přes námitky účastníka se technologickým postupem výroby nezabývaly, nehodnotily ho a nekonfrontovaly se závěrem CTL. Nelze tedy vůbec posoudit a přezkoumat, jak stěžovatel posoudil námitky vůči podkladům, o které opřel svůj závěr, že předmětné zboží bylo skutečně tabákovým odpadem a že tak byla v předmětné věci

naplněna skutková podstata celního deliktu. Městský soud proto důvodně rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že se účastníku nepodařilo zpochybnit výsledky provedených analýz, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato není případná, protože městský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele pro pochybení při zjišťování skutkového stavu, který byl podkladem pro závěr o tom, zda došlo ke spáchání celního deliktu, či nikoli. Otázka věrohodnosti výsledků provedených analýz byla za této situace irelevantní. Zcela nepřípadný je též poukaz stěžovatele na ustanovení § 31 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, když v řízení o celním deliktu postupoval podle zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (§ 320 písm. c) celního zákona).

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a účastníkovi žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu